

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **S. A. Z. B.**, zast. Mgr. Marcelou Valtrovou, advokátkou, se sídlem v Černošicích, Školní 1238, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 11. 2004, č. j. 30 Az 152/2003 – 22, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 29. 5. 2003, č. j. OAM-4928/VL-10-P11-2001, rozhodl žalovaný tak, že řízení o udělení azylu se zastavuje podle § 25 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť podle názoru žalovaného se žalobce pokusil o neoprávněný vstup na území jiného státu.

Proti citovanému rozhodnutí podal žalobce včas žalobu, ve které uvedl, že žalovaný v řízení porušil ustanovení § 3 odst. 3, § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), a § 12, § 14 a § 91 zákona o azylu. Ohledně skutkových důvodů odkázal na svoji žádost o udělení azylu v ČR, protokol o pohovoru, který s ním byl proveden a ostatní spisový materiál. Navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 11. 2004, č. j. 30 Az 152/2003 – 22, byla žaloba zamítnuta. Podle krajského soudu bylo v průběhu správního řízení jednoznačně prokázáno, že se žalobce během řízení o udělení azylu pokusil o neoprávněný vstup na území jiného státu. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný postupoval správně a v souladu s § 25 písm. h) zákona o azylu, když řízení o udělení azylu žalobci zastavil, neboť byly splněny všechny zákonné podmínky v tomto ustanovení uvedené. Ostatně žalobce dal svým jednáním dostatečně najevo, že jeho úmysl požádat o azyl v České republice nebyl myšlen vážně a upřímně. Krajský soud konstatoval, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, neshledal vady správního řízení. K námitce žalobce ohledně trvání správního řízení krajský soud uvedl, že žalobce byl informován v průběhu řízení o udělení azylu o postupu žalovaného, neboť s ním byl po podání žádosti dne 28. 5. 2001 uskutečněn pohovor dne 19. 6. 2001, poté mu bylo dne 22. 3. 2002 doručeno oznámení žalovaného o prodloužení lhůty pro vydání správního rozhodnutí. Dále byl dne 22. 3. 2002 a 7. 5. 2003 seznámen s dalšími podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce se však krátce po posledním seznámení s podklady dne 28. 5. 2003 pokusil o neoprávněný vstup na území jiného státu. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl žádné relevantní důvody ke zrušení rozhodnutí, krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002, soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, a to z důvodů uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel si je vědom, že při přísně formálním pohledu na jeho případ naplnilo jeho jednání podmínky pro zastavení řízení o udělení azylu podle ustanovení § 25 písm. h) zákona o azylu. Podle jeho přesvědčení však není takový přísně formální pohled v souladu s principy azylového práva; zejména je v rozporu s povinností respektovat v azylovém řízení zásadu non-refoulement. Žalovaný proto měl při posuzování naplnění podmínek ustanovení § 25 písm. h) zákona o azylu zohlednit širší okruh okolností konkrétního případu stěžovatele, a to v duchu spravedlnosti, porozumění a mezinárodněprávních závazků České republiky. Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že svým pokusem vycestovat z ČR dal dostatečně najevo, že jeho úmysl požádat o azyl v ČR nebyl myšlen vážně a upřímně. Stěžovatel poukazuje na prodlevy ve správním řízení, což u něho vedlo k situaci, kdy podlehl obavám o svou další budoucnost v nejistotě o tom, jak a kdy bude rozhodnuto. Stěžovatel tak má za to, že odtržené posouzení jednoho zoufalého činu za daných okolností je zavádějící. Stěžovatel si je vědom toho, že v případě zastavení řízení nebyla žalovanému dána povinnost rozhodnout o překážkách vycestování, nicméně je toho názoru, že žalovaný při svém postupu zásadu non-refoulement, již je ustanovení § 91 zákona o azylu zákonným vyjádřením, měl zohlednit. Vzhledem k uvedenému se stěžovatel obrací na Nejvyšší správní soud v Brně a navrhuje, aby tento ve smyslu § 107 s. ř. s. přiznal odkladný účinek vykonatelnosti napadeného rozhodnutí a vydal rozsudek, kterým rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové zruší a věc mu vrátí k dalšímu projednání.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť má za to, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. K námitkám stěžovatele žalovaný poznamenává, je-li žádost stěžovatele zamítnuta podle § 25 písm. h) zákona o azylu, nelze se dovolávat posouzení podle § 12 zákona o azylu či překážky podle § 91 zákona o azylu a je zcela nerelevantní dovolávat se zásady non-refoulement, která nemá s případem stěžovatele žádnou souvislost. Žalovaný

považuje kasační stížnost za nedůvodnou, stejně tak návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Z úředního záznamu Polici ČR, Referátu cizinecké a pohraniční policie Praha – Ruzyně, ze dne 28. 5. 2003, č. j. SCPP-72-2/PH-1-SV-2003, založeného ve správním spise, vyplývá, že dne 28. 5. 2003 v 7.15 hodin se na pasovou kontrolu k odletu linky BA 853 ve směru z České republiky dostavil muž s cestovním dokladem Konga č. X znějícího na jméno K. N. R. D. Kontrolou cestovního dokladu vzniklo podezření, že podoba osoby v cestovním dokladu neodpovídá podobě osoby, jež předložila pas. V 7.35 hodin uvedl cestující svoji pravou totožnost, která byla následně potvrzena i výsledkem hledání v databázi otisků prstů. Totožnost cestujícího byla potvrzena jako S. A. Z. B. a současně bylo zjištěno, že tato osoba požádala v České republice o udělení azylu.

Podle ustanovení § 25 písm. h) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení azylu v průběhu řízení neoprávněně vstoupil na území jiného státu nebo se o neoprávněný vstup na území jiného státu pokusil.

Na základě zjištěného skutkového stavu věci má Nejvyšší správní soud za prokázané, že stěžovatel v průběhu řízení o udělení azylu chtěl opustit území České republiky a pokusit se o vstup na území jiného státu na základě nepravého cestovního dokladu. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v souladu s § 25 písm. h) zákona

o azylu, když řízení o udělení azylu žalobci zastavil, neboť byly splněny všechny zákonné podmínky ve shora citovaném ustanovení uvedené. K námitce stěžovatele, že žalovaný měl při svém rozhodování zohlednit zásadu non-refoulement obsaženou v ustanovení § 91 zákona o azylu, zdejší soud poukazuje na ustanovení § 28 zákona o azylu, z kterého vyplývá, že pouze v případě, že bude rozhodnuto o neudělení nebo odnětí azylu, ministerstvo v rozhodnutí uvede, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování (§ 91). Zastavení řízení podle ustanovení § 25 zákona o azylu je způsob rozhodnutí, jenž nastupuje v případě naplnění některé z taxativně stanovených podmínek, aniž by bylo rozhodováno o splnění či nesplnění podmínek relevantních pro udělení azylu. Z tohoto důvodu nelze rozhodovat podle dalších ustanovení, jejichž aplikace přichází v úvahu až poté, co správní orgán rozhodne o základní otázce, tj. zda žadateli azyl udělí či nikoliv. Ostatně skutečnost, že v daném řízení nebyla otázka případných překážek vycestování řešena ani zohledněna, nemůže být stěžovateli k tíži, neboť i v případě, že by byl z území ČR vyhoštěn, je povinností policie podle ustanovení § 120a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodnutí o správním vyhoštění současně rozhodnout, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování (§ 179).

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové zrušit, neboť zdejší soud neshledal žádnou vadu řízení, jež by spočívala v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, přičemž rozhodnutí správního orgánu není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci (stěžovateli) náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu